

Stacey Marie Brown

Přeložila
Veronika Trusová

COO
BOO

Zlomená láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown

Zlomená láska – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

ZLOMENÁ LÁSKA

COO
BOO

Přeložila Veronika Trusová

BROKEN LOVE

Copyright © 2018 Stacey Marie Brown

All rights reserved.

Cover © Adéla Stopka, 2025

Translation © Veronika Trusová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-893-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-896-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-913-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-914-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno těm, kteří tomu rozumí:
Někdy se musíš zlomit, aby ses posunul.*

KAPITOLA 1

Modré a zlaté vlajky se třepotaly v letním vánku, který ovšem neposkytoval žádnou úlevu od červencového vedra, které bublalo pod mým hávem. Látka se mi lepila k vlhké kůži. Slunce pomalu zapadalo, ale dusno bylo o to horší, když dopadalo na tribuny dočasně postavené uprostřed fotbalového hřiště. Všechno zdobili nápisy „gratulujeme“ vyvěšené pro naši třídu a ředitelka Victoria Matlinová, oděná v tmavé kostýmku se sukní a silonkami, ve kterých muselo být nesnesitelně, promlouvala k davu.

Přestala jsem poslouchat, jakmile mi předali diplom, a ztratila jsem se ve vlastních myšlenkách. Už jsem to chtěla mít za sebou. Tuhle školu i celý uplynulý rok.

Zastínila jsem si oči a v davu jsem zahlédla sestru, která stála tátovi na pokrčených nohou a volala na mě jménem. „JayJay!“ Mávala na mě modro-zlatým pomponem. Usmála jsem se na ni a přejela jsem pohledem po mamce, tátovi, babi Nesse, dědovi T, babičce Penny a své nejlepší kamarádce Stevie. Dnes měla na mou počest světlounké vlasy podbarvené modrou a zlatou. Seděla na tribuně hned vedle mamky, a když jsem k ní zvedla oči, přiložila si dva prsty ke spánku a naznačila výstřel. Rozesmála jsem se. Říkala jsem jí, že nemusí chodit, ale trvala na tom.

„Musíš tam mít aspoň jednoho kamaráda, když už ti v té příšerné škole žádný nezbyl,“ prohlásila o den dřív u večere.

„Páni, díky.“ Pravda pořád bolela.

„Promiň, máš snad jiné kamarády?“

„Ne,“ zavrčela jsem a položila jsem si hlavu na stůl vedle pizzy, ze které se ještě kouřilo. Z jedné z nejpobláznějších dívek na škole jsem se stala naprostým vyvrhelem.

„Počkej, to vlastně není pravda.“ Zase jsem se zvedla. „Mám kamarády. Chrise, Jonese, Douga a Megan... počítá se Megan?“

„Ne.“ Stevie zavrčela hlavou a dramaticky si povzdechla. „Nemá tě ráda. Je to Kristina nejlepší kámoška. A nikdo z nich tam navíc nebude. Je to smutné, Whisky... téměř tragické.“

„Nech toho, prosím. Jsem šíleně dojatá.“

„Víš, že je to důkaz toho, jak tě zbožňuju. Do školy jsem ani nevstoupila, co jsem odmaturovala. Dokonce jsem si kvůli tobě obarvila vlasy. Je to velká světová láska.“ Nandala si na talíř kousek pizzy a olízla si prsty.

„A to bylo kdy? Patnáct, dvacet let zpátky?“ zakřenila jsem se a usrkla jsem si limonády. Nebylo to ani pět let. „A pořád jsi tady... je to... *téměř tragické*... Možná byste si s Dougem mohli najít nějaké společné bydlení jako v Golden Girls. Abyste si vzpomínali na staré dobré časy.“

„Našlapuj opatrně, nebo brzo nebudeš mít *žádné* kamarády.“ Vrhla po mně ošklivý pohled a zakousla se do pizzy. Sotva jsem zadržovala smích. Obě jsme věděly, že naše přátelství je věčné. Naše pouto a náklonnost byly příliš pevné.

Tenhle rok byl vyčerpávající, fyzicky i psychicky. Kdybych jen tak tak neutekla hrobařovi z lopaty a nebyla dočasně paralyzována, ztráta mých údajných přátel by mě trápila daleko víc. Ani po několika měsících ovšem intenzita jejich onlinové i školní šikany

skoro neklesla a zdálo se, že jediný způsob, jak zvládnout svůj život, je, když ničí ten můj. Nemohla jsem se dočkat, až odsud vypadnu. Ze školy i z města, které mě v sobě drželo jako časová schránka. Nikdy jsem se nemohla vymanit z područí tragédie, skrz kterou mě tu vnímali, a už mě vyčerpávalo bojovat s jejich odsuzováním, lítostí a znechucením.

„Řídím tuto školu už dlouho.“ Ředitelka Matlinová se rozhlédla po řadách studentů a její hlas mě navrátil do přítomnosti. „A tato konkrétní třída má v mém srdci zvláštní místo. Tragická smrt Coltona Harrise představovala příliš velkou cenu a je velké štěstí, že jsme nepřišli i o dva další studenty.“

Cítila jsem, jak se ke mně obrátily pohledy ostatních a téměř mě popálily na kůži. Jejich soucit byl zastíněný opovržením, jako by mi vypálili šarlatové písmeno na hrud', ukřičovali mě. Skoro jsem slyšela, co si myslí: *Proč přežila zrovna ona, když ten skvělý kluk, výborný fotbalista, který měl naše město proslavit, zemřel?*

Všichni s Coltonem zacházeli, jako by byl za života králem a po smrti světcem. Dokonalý, báječný člověk. Ale já znala pravdu.

Při pouhé zmínce jeho jména se mi žaludek stále stahoval bolestí. V duchu jsem se s Coltonem smířila, ale pořád ve mně jeho jméno vyvolávalo emoce a vzpomínky na ten jednoduchý a naivní svět, ve kterém jsem před nehodou žila. Zvuk jeho smíchu, obrazy jeho bezstarostného úsměvu, kvílení pneumatik, skřípění kovu, to vše mi do krve vhánělo adrenalin.

„Byl zárnou hvězdou, jejíž světlo zhaslo dřív, než mělo. Jeho čisté srdce a charakter předčil snad jen jeho fotbalový talent.“ Sklopila jsem hlavu a sevřela rty. Čisté srdce? K tomu měl Colton daleko. „Měl by tu být s námi, se svými přáteli, plánovat svou budoucnost. A proto vás chci požádat, až se vydáte do světa, abyste oslavili tento velký milník, dávejte na sebe pozor.“

Přeletěla jsem pohledem své a Coltonovy bývalé kamarády a bylo mi jasné, že nikdo z nich si její varování k srdci nevezme. Většina školy pojede pařit k Jasonovi na oslavu nachystanou pro maturitní třídu a Carrie a Dan beztak seženou alkohol a trávu. Po té nehodě s tím na chvíli přestali, ale ne nadobro. Od Coltonovy smrti uplynul celý školní rok a vzpomínky na ni už vybledly. Colton sice umřel, ale jim se přece nic stát nemohlo, že ne? Byli nepřemožitelní.

Zavrtěla jsem se na lavičce. Věděla jsem, že kdyby se té noci nic nestalo, seděla bych vedle nich spolu s Coltonem, ignorovala bych ředitelčin projev a řešila s nimi nadcházející party. Colton by naznačoval, že se spolu vyspíme. Úplně jsem to viděla před očima. Ale vypadalo to jako film. Jako by to byla jiná holka. Jiný život. Já už rozhodně nebyla stejná, jako loni v září.

Té noci jsem skoro zemřela a celý můj svět se roztrátil na kousky. Jenže mě to nezničilo, probralo mě to. Bublina mého dokonalého života praskla a já si uvědomila, jak jsem byla slepá. Hrála jsem svou roli, snažila se vyhovět ostatním, chovat se jako holka, kterou všichni zbožňovali, aniž bych tušila, co sama chci.

Ta dívka byla dávno pryč.

„Gratuluji vám, maturanti!“ křikla ředitelka do mikrofonu a celé hřiště a tribuny vybuchly v potlesk. Maturitní čepice vyletěly do vzduchu a s nimi i několik set balonků.

Byl to hořkosladký pocit. Nemohla jsem se dočkat, až tahle kapitola mého života skončí, ale ztráta Coltona na vše stále vrhala stín. Ať už provedl cokoli, stejně mi chyběl. Byl to můj kamarád, můj přítel. Měl tu být taky... se svým dvojčetem, jehož místo bylo taky prázdné.

Všude kolem proudily davy lidí, kteří se objímali, jásali, utíkali ke svým kamarádům. Nadšení by mělo být nakažlivé, ale mě to vytáčelo. Málem mi praskly bubínky, když se vedle mě dala

skupinka holek do nadšeného jásotu a poskakování. Kluci proti sobě skákali hrudníky, až testosteron stříkal kolem. Všechny jsem je znala, ale nikdo ze třídy si mě nevšímal, s výjimkou pár rychlých opovržlivých pohledů.

Jediná skupinka lidí, kteří by mě snad rádi viděli, tu nebyla.

„Whisky!“ Hlasitý výkřik prořízl dav jako skalpel. Stevie mi tak říkala zaprvé proto, že mé jméno znělo podobně jako značka whisky, a zadruhé proto, že moje vlasy měly stejnou barvu.

I když popravdě to bylo spíš proto, že si nepamatovala moje jméno.

Otočila jsem se a spatřila, že ke mně Stevie kluše s Reece za ruku. Rodiče stáli kousek za nimi. „Gratuluju, holka!“ Objala mě, zatímco Reece nadšeně poskakovala a mávala pompony. Ode dne, kdy je našla u mě vzadu ve skříni, si je přisvojila a změnila své kariérní aspirace z princezny na roztleskávačku. Až se mi po tom princeznovském období stýskalo.

„Gratujulu, JayJay,“ výskala a rozhazovala rukama v pohybu, který jsem ji naučila. Zvedla jsem ji ze země a přitiskla si ji k sobě. Přes velký věkový rozdíl – bylo jí jen šest – jsme si byly velmi blízké. Byla jako můj stín, moje nejlepší kamarádka. „Vymyslela jsem ti pokřik. Chceš ho vidět?“ Zavrtěla se, až jsem ji musela spustit dolů.

„No jistě.“ Pročísala jsem jí vlasy a odlepila si od zpocené kůže hábit v místech, která nekryly krátké černé šaty. Místo podpatků jsem měla boty na klínku, protože to bylo pohodlnější. Podpatky jsem nikdy neměla moc ráda a po té nehodě mě zraněná noha bolela i v plochých botách, takže podpatky by byly hotové mučení.

Reece mi předvedla svou krátkou choreografii v podobě skoku, otočky a zatřesení pompony, a když jsem zatleskala, předvedla ji pro jistotu znovu.

„Další Hollowayová, kterou budu muset vychovat,“ zakřenila se Stevie a potřásla hlavou. „V mládí je jednodušší vytrást z nich falešné ideály.“

„Myslíš zkazit je.“

„Ále, holinky a hodinky.“ Přidala se k potlesku nad Reeciným vystoupením.

„JayJay!“ Rodiče došli až k nám a sevřeli mě v objetí. „Jsme na tebe tak pyšní.“

„Protože jsem nakonec odmaturovala?“

„V podstatě.“ Táta mi dal ruku kolem ramen. „Byla jsi náš první pokus, takže jsme neměli přehnaná očekávání.“

„Ale kuš,“ zasmála jsem se a drkla do něj bokem, protože jsem věděla, že tomu je přesně naopak. Kladli na mě veliké nároky. Když jsem se narodila, byli ještě hrozně mladí. Já měla přísné rodiče, zatímco Reece ty pohodové a zábavné. S tátou jsme si vždycky byli blízcí, ačkoli to poslední dobou bylo trochu složitější a některé věci jsme si museli vyříkat. Proměna mé osobnosti neprobíhala úplně hladce.

Táta se zasmál a vlepil mi pusu na čelo, zatímco si ho okolo stojící spolužačky a učitelky nepokrytě prohlížely. V pouhých devětatřiceti letech vypadal Noah Holloway velice dobře. Byl vysoký, pohledný, díky své práci asistenta fotbalového trenéra byl v kondici a měl rozježené hnědé vlasy a ocelově modré oči. Vždycky mě znervózňovalo, když po něm ženy koukaly, i když on měl oči jen pro mou matku a vždycky prohlašoval, že se oženil nad své poměry. Amy Hollowayová byla stejně nádherná, s tmavými vlnitými vlasy a hnědýma očima a postavou vypracovanou jízdou na kole. Těžko to popírat. Zdědila jsem dobré geny.

„Moje holčička už je maturantka... Kdy se to jen stalo?“ Mamka mě objala a oči jí zvlhly dojetím. Pak se odtáhla, ale položila mi dlaň na tvář. „Jsem na tebe tak pyšná.“

„Díky, mami.“

Věděla jsem, že ji dojalo víc než jen moje maturita. Bylo štěstí, že jsem tu stála na vlastních nohou a nebyla jsem na vozíku. Celé měsíce jsem se učila znovu chodit a pořád jsem ještě kulhala. Zásahem osudu se mi ovšem podařilo nehodu přežít, a o to větší dnešní den byl.

„Mami, nech toho,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Promiň...“ popotáhla. „Jen mám hroznou radost, že tady jsme. Že tu jsi ty.“ Pohladila mě po dlouhých kaštanových vlasech.

„Já vím.“ Přikryla jsem její dlaň svou, protože jsem dobře věděla, jak křehký je život a že tohle mohla být vzpomínková akce místo oslavy.

„Tak pozor, chci pográtulovat své vnučce.“ Babi Nessa mamku odstrčila a sevřela mě do spěšného objetí. Tátova matka všechno ráda řídila a kontrolovala. Milovala jsem ji, ale nebyla jsem si s ní ani s dědou moc blízká. I ten mě objal, ale pěkně ztuhle. Jsou naprostým opakem babičky Penny, mamčiny matky. Poté co děda Jaymerson umřel, projevil se v ní svobodný duch a začala jezdit na výlety se svými kamarády z karetního klubu. Skákali s padákem a jezdili na vodní lyže. Je to moje hrdinka.

„Mám takovou radost, holčičko.“ Babička Penny mě objala svými měkkými pažemi a byla v tom veškerá láska a náklonnost. Přitáhla si mě blíž. „Vím, že nás čeká malá oslava doma, než si vyrazíš s kamarády.“ Neopravila jsem ji, že kamarádi jsou ve skutečnosti *kamarádka*. „Ale než tě odsud někdo odtáhne, je tu ještě někdo, kdo by ti myslím chtěl popřát.“ Sevřela mi paži silněji, než by ve svých pětašedesáti měla být schopná, a otočila mě vzad.

V jediném okamžiku se celý můj vesmír smršknul na tmavou siluetu opřenou o strom kousek od Coltonova památníku a mně se zrychlil tep i dech.

Je tady.

Se svými sto devadesáti centimetry, zářivě modrýma očima vykukujícima zpod kšiltovky, tetováním, strništěm, širokými rameny a dolíčkem ve tváři, když se pousmál, vypadal Hunter Harris jako ztělesnění všeho, co je sexy a nebezpečné. Kombinace, které jsem – jak jsem zjistila v uplynulých devíti měsících – nedokázala odolat.

Měl na sobě šedé triko, tmavé džíny a černé jezdecké boty, jako by mu počasí nemohlo diktovat, jak se bude oblékat, a vypadal neuvěřitelně cool.

Krucíš. Jak jsem jen mohla zapomenout, jak úžasně vypadá?

„Jen jdi. Užívej si života. A taky toho hezkého chlapce.“ Babička Penny mě postrčila vpřed a ještě mi stihla z hlavy sundat tu hloupou čapku. „Pokud tedy nedává přednost starším ženám. Hodil by se mi někdo na čištění bazénu.“

„Nemáš bazén.“

„Mohla bych si ho pořídit.“

Zasmála jsem se, ale když jsem se vydala za ním, žaludek se mi houpal jako na kolotoči a v uších jsem slyšela vlastní tep. Nohy se mi třáslly a celé mé tělo zalilo horko.

Postupně jsem zpomalila, až jsem došla pod koruny stromů. „Ahoj.“ Znělo to tišeji, než jsem chtěla, skoro nejistě.

„Ahoj.“ Nepohnul se od stromu, zato mě přejel pohledem a z jeho hlubokého hlasu mě až zamrazilo.

„Přijel jsi.“ Hrdlo jsem měla tak stažené, že jsem sotva dokázala polknout.

„Jo.“ Zvedl ke mně svůj intenzivní pohled, který ale neprozrazoval, co se mu děje v hlavě.

„Jak bylo v Albuquerque?“ Olízla jsem si rty a udělala jsem krok blíž k němu a ze zvyku jsem se přitom ohlédla přes rameno,

jestli se na nás někdo dívá. A jak tomu u mě a Huntera obvykle bývalo, vždycky si nás jejich pohledy našly, jako bychom vydávali nějaký signál. Nezájímaly mě názory cizích lidí, ale ztěžka jsem polkla, když jsem viděla, jak se tváří táta.

Hunter sledoval směr mého pohledu a pak s uchechtnutím potřásl hlavou. „Vidím, že můj největší fanoušek je z mého návratu taky nadšený.“

„Neřeš ho.“ Došla jsem skoro až k němu a zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho. „Viděla jsem tě v televizi. Gratuluju k výhře.“

„Díky.“ Po tváři mu přeletěl krátký úsměv. Klasický Hunter. Nerozebíral to ani se svým nejnovějším vítězstvím v šampionátu motocrossu nechlubil. Naprosto zlikvidoval svoje soupeře a bylo mi jasné, že se na něj teď museli valit sponzoři i novináři, když se vynořil z ničeho nic a porazil i ty nejlepší závodníky.

„Co tě čeká dál? Myslela jsem, že máš být v Coloradu.“

„Taky že jo.“ Znovu si mě prohlédl, až mi přeběhl mráz po zádech. „Ale mám předtím pár dnů pauzu.“ Poslední dva měsíce, poté co mě tu nechal a odešel ze školy, trávil celé týdny na trati a zkoušky si dodělal během tour po Státech.

„Tvrdil jsi mi, že sem během konce roku nehodláš ani páchnout.“ A jelikož hned vedle stál památník jeho zesnulého dvojčete, těžko jsem mu to mohla vyčítat. Maturita bez Coltona, to, že tu teď stál bez své druhé poloviny, rozhodně nepůsobilo jako radostná událost. I já každý den musela žít s vinou pramenící z toho, že jsem Coltona nechala sednout za volant, takže jsem si nedokázala ani představit, jak se asi cítí Hunter. Střední stejně nikdy nemusel. Byl jako černá ovce, pohybující se po okraji společnosti, a dělal jen naprosté minimum pro to, aby zvládl odmaturovat a mohl odsud vypadnout. Colton byl naopak sluncem, kolem kterého všichni ostatní obíhali. Pokud by si tuhle oslavu někdo opravdu užil, pak to byl on.

Chodívala jsem s Coltonem, ale do Huntera jsem se zamilovala dávno předtím, než jsem si to vůbec uvědomila. Postupně jsme se sblížili a naše city jen posilovaly hrůzy, které jsme si společně prožili, ačkoli nás od sebe odrazoval kdokoli, kdo uměl mluvit. Z našeho vztahu se stal obrovský skandál. Mladí i staří si o nás šeptali a hlavním tématem drbů se stal můj charakter a mé chování. U svých vrstevníků jsem byla za nechutnou děvku a u starších jsem na tom nebyla o moc lépe. Už mě nevnímali jako někoho, kdo přežil tragickou nehodu, ale jako „běhnu“.

Mohla bych tvrdit, že na názorech cizích lidí nezáleží, ale byla by to lež. I ta nejsilnější osobnost by se pod tíhou jejich krutosti nakonec sesypala. Tím spíš, když mnozí útočili z bezpečí svých počítačových a telefonních obrazovek.

„Nechtěl jsem se vracet.“ Hunter se odlepil od stromu a vztyčil se tak nade mnou v celé své výšce. „Jenže...“ Zmlkl, zvedl ruku a zlehka mi prsty projel pramenem vlasů. „Gratuluju, Jayme,“ šeptl chraplavě a sklopil oči k mým rtům. Nervózně jsem si je olízla. „Moc ti to sluší.“

Co to na něm jenom bylo? Jakmile se ke mně přiblížil, byla jsem jen třesoucí se klubko touhy. Mozek mi přestal fungovat.

„Huntere...“ Kousla jsem se do rtu a ohlédla jsem se přes rameno. „Neviděla jsem tě víc než dva měsíce a najednou se tady ukážeš, jako by se nic nestalo?“

Ten den, kdy jsem si mu v dešti vylila srdce, byl pořád ještě propíraným tématem. Všechno v tom okamžiku bylo dokonalé. Jako konec filmu. Jenže tak to ve skutečnosti nefungovalo, život šel dál a házel na vás jeden problém za druhým.

Měli jsme pro sebe dva dokonalé dny, kdy se od sebe naše ruce ani rty téměř nevzdálily, když Huntera zastihl telefonát, na který celé ty roky čekal. Pozvánka k účasti v závodech AMA Supercross

Tour v Las Vegas. Chtěl se ho ujmout malý, ale solidní sponzor. Byla to příležitost, jakou dostanete jednou za život, a já mu to nemohla vyčítat. Slíbil, že si budeme každý den volat, což nám vydrželo asi týden a kousek a pak hovory prořídly. Já se snažila zase si zlepšit známky a jeho čekal šílený rozvrh plný setkání s médii a různých schůzek, takže jsme si zavolali málokdy. Vlastně jsem se nakonec víc bavila s Jonesem než s Hunterem. Jones si taky dodělal zkoušky a vyrazil na tour jako Hunterův a Chrisův manažer. Chrise, nebo Tarzana, jak mu říkala Stevie, povolali jako náhradníka, kdyby někdo ze závodníků vypadl. Jejich životy se tak změnily v neustálý chaos a postupně nám zmizeli z dohledu.

Roztrpčení z toho, že jsem tu zůstala sama, se ve mně rozrůstalo jako plíseň. Musela jsem poslouchat všechny ty hnusné řeči a snášet každodenní šikanu od svých bývalých kamarádů, sledovat, jak se naši mračí, kdykoli jsem ho zmínila, a týden co týden čistit vulgární křídové nápisy ze své školní skříňky.

Můj svět se smrškl na Stevie a mou rodinu, a díky tomu, jak jsem se snažila, nakonec táta kývl na letní školu v Itálii. Hlavním tématem měly být dějiny umění. Byl to můj sen. Otec nakonec neochotně souhlasil a já měla za dva týdny vyrazit.

„Já vím.“ Hunter se přiblížil a já měla pocit, jako by mě celou pohlcoval. Cítila jsem jeho známou, svůdnou vůni, hluboce mužnou a současně čistou, a cítila jsem, jak hloupnu. „Moc mě to mrzí. Sotva stíhám spát, ale jestli tě to potěší, tak na tebe pořád myslím... hlavně ve sprše.“

Uhnula jsem pohledem, potlačila smích a jen pohoršeně zavrtěla hlavou, jako bych to neměla úplně stejně. Na to, že z nás oblečení prakticky samo padalo, kdykoli jsme se ocitli spolu, jsme se ještě nedostali k tomu, abychom překročili tu poslední hranici. Tedy ve skutečnosti, v mé hlavě se to stalo už mnohokrát.

„Chris přijel taky?“ Odkáslala jsem si a snažila se vyhnat z hlavy představu nahého Huntera.

„Jo.“ Hunter zaletěl pohledem ke Stevie. „Ale nejsem si jistý, jestli se mu dostane zrovna vřelého přivítání.“

„Rozhodně ne,“ odfrkla jsem si. Stevie a Chris byli jako pavouk a moucha, jenže si oba mysleli, že oni jsou ten pavouk, a sít se zamotávala víc a víc.

Hunter mi znovu věnoval intenzivní pohled a jeho hlas byl tak hluboký, že zněl skoro jako hřmění v jeho hrudi.

„Chyběla jsi mi.“

Stiskla jsem víčka k sobě a sklonila hlavu. „To není fér.“

„Nikdy jsem nehrál fér.“

„Jako bych to nevěděla.“

„Budu u Douga.“ Nějakým zázrakem se mu podařilo dostat se ještě blíž a prsty mi přešel po paži. „Hádám, že budeš večer slavit se Stevie. Chris je u Douga se mnou. Přijďte večer k nám, prosím.“

Sevřela jsem rty a snažila se ovládnout příval emocí, který ve mně vyvolával, ale moje síla vůle se bortila jako sušenka namočená v kafi.

„Prosím, Jayme.“

„K čertu s tebou,“ šeptla jsem a ramena se mi nahrbila tíhou prohry.

„To byl souhlas?“

„Jo,“ zavrčela jsem a promnula si čelo.

„Díky.“ Přešel mi rukou po tváři. „Musím se stavit za Kristou a Codym, ale do devíti budu doma. Takže se uvidíme pak?“

Naprázdko jsem polkla a nezvládla nic než přikývnout. K čertu s ním, fakt.

„Ještě jednou gratuluju k maturitě.“ Ucouvl.

„Technicky vzato se to týká i tebe.“ Mávla jsem k davu za námi.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a pak zaletěl pohledem ke Coltonovu památníku a v očích se mu objevil žal. „Tohle je bráchův den.“

Potom zmizel ve stínech, jak to dovedl jen Hunter Harris.

KAPITOLA 2

O půl desáté jsem zaparkovala svůj červený džíp před Dougovým sešlým domem. Na verandě stál odrbaný gauč a zábradlí bylo obsazené skupinkou kuřáků. Zevnitř malého domku duněla hudba a ulici lemovala zaparkovaná auta.

„Jo oni mají party?“ Stevie naklonila hlavu. „Super. Aspoň se nebudu muset tolik bavit s tamtím.“

Uchechtla jsem se a vypnula motor. Stevie svoje známosti pojmenovávala podle postav od Disneyho, takže se nikdy neobtěžovala zapamatovat si jejich skutečná jména. Já ovšem dobře věděla, že s Chrisem to bylo jiné, když se od přezdívky rychle dostal do kategorie osobních jmen. Oba trpěli strachem ze závazků, takže nás s Hunterem hrozně překvapilo, když ani jeden nevzal nohy na ramena. Byli na sobě závislí až do dne, kdy Chris odjel s Hunterem. Stevie se ovšem zachovala, jak bych od ní čekala, a tvrdila, že se jí ulevilo a že ho teď aspoň nebude muset vyghostovat, což se stejně každou chvíli chystala udělat.

Leda prd.

Stevie uměla dobře dávat rady, ale že by se jimi sama řídila? Nikak zvlášť. Byla první, kdo utíkal před čímkoli vážným, čímkoli, co zahrnovalo city. Kromě mě. Od okamžiku, kdy jsme se na re-

habilitací potkaly, jsme se staly kamarádkami. Řekla bych, že jsem jediná, koho si pustila k tělu, a přesto toho přede mnou pořád hodně skrývala. Má ráda zábavu a přítomnost, je takový ten člověk, o kterém si všichni myslí, že je jejich kamarádka, ale málokdy tomu tak skutečně je. Má kolem sebe postavenou pevnou zed', přes kterou se dostane jen málokdo.

„Před návratem do New Yorku by mi prospěl ještě jeden úlet.“ Načechrala si trojbarevné vlasy a vylezla z auta. „Viděla bych to na nějakou Ariel... pořádně ohnivou zrzku.“

Ať si říkala, co chtěla, dobře jsem věděla, že se jí Chris dostal pod kůži, že pro ni představuje výzvu a že teď je z té party stejně nervózní jako já.

Svou vlastní nervozitu jsem skrývala daleko hůř. Popotáhla jsem za okraj černých šatů, které jsem měla i na ceremonii, a doufala jsem, že martensky z nich udělají dostatečně vhodný outfit na takovou akci. Dlouhé vlasy jsem si nechala rozpuštěné. S každým krokem směrem k domu jsem toužila otočit se na patě a utéct.

„Počkej.“ Chytila jsem Stevie za ruku, když jsme obešly auto. „Musím se dát dohromady.“

Stevie se zastavila tak ochotně, až mě napadlo, že se jí dovnitř taky nechce a i ona by nejradši zase odjela. Což jí vůbec nebylo podobné. Obvykle připomínala spíš hurikán a nutila mě žít život naplno.

„Vím ještě o jiné party.“ Ukázala na auto. „Klidně můžeme jet tam.“

„Nemůžeme se jim takhle vyhybat.“

„Mluv za sebe,“ odfrkla si. „Já teda můžu. A dokonce s radostí. Jako by se mi chtělo zabývat tím, že se za mnou celý večer budete táhnout jako smrad, zatímco se budu snažit někoho sbalit.“

Uculila jsem se a povytáhla obočí. „Myslíš, že se za tebou celý večer potáhne?“

„Samozřejmě. Jsem to *já*,“ mávla rukou. „Jednou se se mnou vyspíš a jsi navěky závislá. Jsem jak herák!“ Upravila si károvanou sukni a top bez rukávů a mrkla na mě. „Něco, co by ses mohla osobně dozvědět, kdybys měla trochu otevřenější mysl.“

„Jasně,“ zasmála jsem se a cítila, jak nervozita povoluje.

„Takhle je to stejně lepší,“ prohlásila nakonec. „Je fajn mít aspoň někoho, kdo se mi nesnaží dostat do kalhotek.“

„Tak v tom případě jsem na sebe pyšná, že se mi podařilo odolát, abych ti něco takového mohla dopřát,“ ušklíbla jsem se a hned mi bylo líp. Stevie mě vždycky uměla uklidnit.

Uchechtla se a pak mi dala ruku kolem ramen. „Zbožňuju tě, Whisky.“

„Nápodobně.“ Taky jsem ji objala. Sice to byla moje jediná kamarádka, ale stejně jsem měla obrovské štěstí, že ji mám. Zjevil se v mém životě v okamžiku, kdy z něj zbývaly jen trosky a role, kterou jsem až dosud hrála, mi už nestačila. Pomohla mi zjistit, kým doopravdy jsem, kdo je skutečná Jaymerson. Ta, která si pořídila tetování, která chtěla cestovat a studovat umění, která se zamilovala do bratra-dvojčete svého zesnulého přítele.

„Můžeme?“ vydechla jsem s pohledem na dům, kam proudili další lidé. Byla hvězdnatá, dusná páteční noc a školní rok už skončil. Z mé třídy tady rozhodně nikdo nebude. Všichni slavili u Jasona. To byla rozhodně výhoda.

„Jasně,“ prohlásila Stevie lehkovážně a vykročila k domu. „Tarzan je dávno zapomenut a uvnitř na nás čeká alkohol a nejspíš nějaká ta Ariel.“

Zhluboka jsem se nadechla a vydala se za Stevie směrem k verandě. Když jsme vešly dovnitř, zalila mě další vlna nervozity a stáhl se mi žaludek. Mezi mnou a Hunterem to před dvěma měsíci skončilo dost nejistě a mně teď bylo trapně a nevěděla jsem, jak na tom

jsme. A jako by nám v cestě nestálo už dost překážek, nevěděl, že se chystám odjet do Itálie. Tohle a raketový start jeho kariéry nám nijak nepomáhaly.

Party kolem už byla v plném proudu a v obývacím pokoji bylo horko a vlhko, takže dost lidí vyšlo ven na zahradu ozdobenou šňůrami světel. Huntera jsem v davu různě starých lidí a různých módních stylů nezahlédla. Stevie nás vyvedla ven a já byla jako na trnů.

Zahlédla jsem Dougovu vysokou postavu usazenou v zahradním křesle, s nohama v dětském bazénku a pivem v ruce. Kdysi chodil se Stevie do školy, ale byl o dva roky starší. Nechal střední už ve třetíku a teď pracoval jako automechanik v jedné opravně ve městě. Colton mu říkal „odpadlík Dougie“, ale mně přišel jako normální, fajn kluk, který má každého rád. Ne každý se hodil na vysokou školu a Doug byl se svým životem upřímně spokojený. Nosíval roztrhané džíny a velká trika, čepici měl kšilttem dozadu a hnědé vlasy až po ramena.

Hned vedle něj seděl ve své klasické černé kšiltovce Jones a zrovna podával Megan zapálený joint. Z druhé strany vedle Douga seděl Chris. Rychle zvedl oči ke Stevie a pak uhnul, jako by mu bylo jedno, že dorazila.

Byli tu všichni Hunterovi kamarádi, jen jeho jsem nikde neviděla.

Dost jsem pochybovala, že se kdy skamarádím s Megan, ale s Jonesem jsme si začali dost rozumět. Byl fajn a dobře se mi s ním trávil čas. Vždycky jsem se díky němu cítila vítaná a v bezpečí, což by mi ještě před deseti měsíci připadalo nemožné. To jsem se takových grázlů ještě k smrti bála. Stejně jako to udělali oni mně, i já jsem si je podle vzhledu zařadila do škatulky a nezajímalo mě, jací jsou doopravdy.

„Hele! To je Hunterova holka!“ houkl Doug, zvedl na pozdrav lahev s pivem a všichni se tak rázem otočili ke mně. Tváře mi zalila tmavá červeň. Rozdíl mezi Stevie a Dougem spočíval v tom, že Stevie se neobtěžovala vaše jméno naučit. Doug si ho prostě nepamatoval. Pravděpodobně vlivem dlouholetého rekreačního užívání marihuany. Aspoň mi konečně přestal říkat „Coltonova holka“.

„Jayme.“ Jones na nás zamával a vyfoukl obláček kouře.

„Jdu si pro něco k pití,“ zabrbala Stevie a zamračila se směrem ke Chrisovi a Megan. Dneska jsem řídila já, střídaly jsme se. V životě bych neřídila opilá. „Prostě hledej nejvíc sexy holku na party a najdeš mě.“ Odvrátila se od skupinky, a tudíž i od Chrise.

On se odvrátil a pustil se do řeči s někým vedle sebe, ale viděla jsem, že ji celou cestu ke stolu s pitím opatrně sleduje pohledem.

Cvoci. Potřásla jsem hlavou a zamířila ke skupince. Megan si mě zamyšleně prohlédla a ani se přitom moc neušklíbala. Byla především Kristinou kamarádkou... a ta mě nesnášela čím dál víc. Megan se aspoň snažila.

„Ahoj.“ Cítila jsem na sobě tíhu jejich pohledů.

„Jak se vede?“ Jones se usmál, oči měl zamlžené. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Jo, bude to pár měsíců.“ Sevřelo se mi hrdlo. Museli si myslet, že jsem přišla proto, že tu bude Hunter. Jako nějaká stalkerka.

„Čau, Hollowayová.“ Chris vstal a krátce mě objal. Dnes zněl jeho australský přízvuk obzvlášť výrazně. Kromě Jonese jsem ho měla nejradši. Vždycky byl milý a vřelý a zdálo se, že ho nic nerozhodí... snad kromě Stevie. „Slavili jste maturitu, že jo? Gratuluju.“

„Ahoj,“ oplatila jsem mu objetí. „Dík.“

„To bylo dneska?“ Jones si odfrkl a přitom mu z nosu vyletěl další kouř. „Krucíš. Máma se ségrou budou pěkně nasraný, že jsem to zmeškal.“

„Jo, ty pitomče. Tys na to zapomněl?“ Megan si od něj zase vzala joint. „Konečně z toho pekla vypadneme. To je dost.“ Potáhla a zahleděla se na noční oblohu. Byla krásná – měla tmavou pleť a temně hnědé oči –, ale její drsná image mě znervózňovala, jako by se země kolem ní neustále otřásala. Kudrnaté vlasy měla stažené do nepořádného drdolu. Na sobě měla bílé tílko, ustřižené pánské kraťasy a martensky. Byla jediná holka, a navíc jediná holka tmavé pleti v jejich partě, takže si ve škole dost užila. Ať už za to, kým je, nebo že se obléká jako kluk a nezapadá do společenských očekávání tím, že se kamarádí s kluky jako Jones a Hunter, kteří hulí trávu, po ní ve škole dost šli. Nikdy jsem se toho neúčastnila, ale celkem pochopitelně mi moc nevěřila, protože jsem kdysi patřila do skupiny lidí, kteří si na ni dovozovali. Nejspíš si myslela, že je v tom poetická spravedlnost, že teď pro změnu šikanují mě.

„No, jsme rádi, že jsi přišla. Vem si drink a posad' se.“ Doug mávl k nejbližší volné židli. „Nemám nejmenší ponětí, kde ten tvůj chlapík je.“

„Není to můj chlapík,“ řekla jsem tišeji, než jsem zamýšlela, a smutek ve mně vybuchl jako nástražná mina. Posadila jsem se na kraj židle, kdybych náhodou potřebovala rychle zmizet.

„Prosím tebe, nejdýl, co zatím byl s nějakou holkou, byla tak jedna dvě noci... tři, když byla fakt dobrá v posteli. A uběhly celý měsíce a ty jsi pořád tady,“ pokývl Doug. „Takže tvůj chlapík.“

„Ty vole, Dougie,“ napůl zasténal a napůl se uchechtl Jones. „Musíš to trochu filtrovat, brácho.“

„Co je? Není to snad pravda?“ Doug se k němu otočil. „Vždyť za ní Hunter páčil, ještě než Colton umřel.“

„Pane. Bože.“ Megan uteklo ze sevřených rtů zahihňání a naklonila se dopředu.

Jones se zlomil v pase a smál se tak moc, že to ani nebylo slyšet, jen se celý třásl. S hlubokým nádechem se nakonec zase zvedl a zamrkal zrudlýma očima na hvězdnatou oblohu. „Ježíši Kriste, Dougu.“ Pořád přemáhal smích. „Ty fakt nemáš žádný takt.“

„No co?“ Doug pokrčil rameny a zatvářil se tak zmateně, že jsem se musela rozesmát taky. I Chris se pochechtával, když dopil zbytek piva.

„O co jsem přišla?“ Stevie ze zjevila hned vedle mě a podala mi limonádu, zatímco sama pila z červeného plastového kelímku.

„O Douga.“ Jones se dál hihňal, protože on i Megan byli navíc zhulení. Praštil Douga do ramene. „Je s tebou sranda, bráško.“

„Dám si ještě pivo. Někdo něco?“ Chris se zvedl a postupně ukázal na všechny ve skupince, i na Stevie pohlédl, jako by na ní nebylo nic zvláštního.

„Mám,“ zvedla jsem plechovku.

„Já si dám,“ ozval se Doug.

„Já taky,“ přidala se Megan.

Stevie se vedle mě při jejích slovech uchechtla. Megan si poposedla na židli a stiskla rty. Věděla jsem, že jedna druhou moc nemusí, prostě chránily svoje kamarády, ale tohle se mi zdálo divné. Věnovala jsem Stevie tázavý pohled, ale jen pokrčila rameny a uhnula očima.

Chris odešel, aniž se na ni podíval. Zato já ji sledovala, takže jsem viděla, jak pootevřela rty a naklonila hlavu, aby se za ním mohla podívat a ramena jí přitom ztuhla. Ani se nesnažila předstírat, že za ním nezírá.

Páni. Pěkná práce, Chrisi, říkala jsem si. Jak jsem Stevie znala, kdyby jí prokázal jedinou špetku náklonnosti, vzala by nohy na ramena a říkala by něco o tom, že se na ni moc lepí. Jeho nezájem ji naopak zaujal.

„Já si asi ještě dám.“ Přimhouřila oči a pořád ještě zírala za ním. „Stejně tam stojí sexy holka. Budeš v pohodě, Whisky?“

„Jasně. Jen běž.“

Přikývla a zamířila k baru s očima upřenýma na blondýnku, která stála hned vedle Chrise.

Zavrtěla jsem hlavou a pak jsem se zakecala s ostatními. Stála jsem zády k posuvným dveřím do domu. Zahradou duněla hlasitá hudba a všude byla spousta lidí, kteří pili, smáli se, a dokonce si hráli s vodními pistolkami. A přes to všechno jsem poznala, když přišel. Jako by každá molekula v mém těle byla naladěna na to jeho. Vycítila jsem ho dřív, než jsem ho spatřila.

„Huntere!“ ozvalo se a mně se žaludek propadl do kalhot. Ztuhla jsem a vzadu na krku mi vstaly chloupky. „Hrom je tady.“

„No nazdar,“ zahřměl Doug a znovu zvedl kelímek na pozdrav. Nedokázala jsem se otočit. Nemohla jsem dýchat. Srdce mi v hrudi divoce bušilo.

„Čau, lidi,“ zaslechla jsem jeho hlas a pak se nějaká ruka opřela o mou židli. „Sorry, máme zpoždění.“

Máme?

„Kristo, tys nakonec dorazila,“ ozvala se Megan a já se rázem otočila. Stála hned vedle Huntera a její úsměv dost povadl, když si mě všimla. Byla vysoká a štíhlá, měla na sobě džínové kraťasy, sandály a tílko a tmavě blond vlasy měla svázané do ohonu. Byla krásná, ale působila ještě drsněji než Megan. A nijak se neostýchala dát mi najevo, co si o mně myslí. Někdy mě napadalo, jestli to ještě stále souvisí s Coltonem.

Zase se rychle podívala na Megan a teď už měla na tváři upřímný úsměv. „Jo, Hunter usoudil, že potřebuju chvíli volno. Domluvil se se svou mámou, že mi na večer Codyho pohlídá.“ Krista ho chytila za paži celá nadšená. „Měli jste ho vidět, když Hunter

vešel do pokoje. Rozzářil se jako vánoční stromeček, dobatolil se k němu a říkal mu táta.“

„Juúú.“ Všichni se nadšením jen rozplývali, kromě mě. Mně se chtělo zvracet. Pochopila jsem, že tahle poznámka byla mířená na mě. Ačkoli Hunter nebyl Codyho biologickým otcem, byl jeho „tátou“. Byli rodina, již jsem nikdy nemohla být součástí.

„Ten mrňous mi děsně chyběl.“ Hunter se pořád držel mé židle a při těch slovech se dotkl mých holých zad, ačkoli pohled stále upíral na kamarády. „Byl jsem od něj dost dlouho pryč. Strašně za tu dobu vyrostl.“

Polkla jsem a žaludek mi ztěžkl.

„To mi povídej,“ zavrtila hlavou Krista. „Je s ním dost práce. Všechno ho zajímá. Ale mamča teď potřebuje drink.“

„Jdeme na to. Pití je támhle.“ Megan vyskočila, nabídla kamarádce rámě a zamířily ke stolům.

„Dej si drink a oddechni si, brácho. Konečně jsi doma.“ Doug ukázal na prázdnou židli, která tu zůstala po Meg. „Hlíдали jsme ti zatím holku.“

Jones znovu zasténal.

„Díky.“ Hunter sklouzl z opěradla k mé ruce a vytáhl mě ze židle. „Jaymerson?“ oslovil mě hlubokým hlasem. „Šla by ses se mnou na chvíli projít?“

V tichosti jsem ho následovala pryč, prsty propletené s jeho, když jsme procházeli domem ven a on se ani nezastavil, když jiní volali jeho jméno, poplácávali ho po zádech nebo mu gratulovali k nejnovější výhře. Přikývl, poděkoval jim, ale vyvedl nás ven z domu a dolů po schodech z verandy. Zamířili jsme stejným směrem jako té noci, kdy jsem si nechala udělat tetování. Měla jsem z toho zvláštní pocit déjà vu, i když tentokrát bylo horko a nepršelo.

mlčel a bylo slyšet jen cvrčky a zvuky našich kroků. Dál mě držel za ruku. Slyšeli jsme hudbu z aut a viděli jejich světla, která se vynořila na hlavní silnici. Dole v ulici problíkával nápis tetovacího salonu.

„Konečně ses rozhodl nechat si vytetovat na čelo toho kačera Donalda?“ Našíma spojenýma rukama jsem mávla k salonu.

Ve tváři se mu při úsměvu udělal důlek, když na mě pohlédl. „Myslel jsem, že si oba necháme udělat Daffyho.“

„Sladěná tetování?“ zavrtěla jsem hlavou. „Pěkné klišé.“

„Aha, takže *tohle* je klišé. Ale mít na čele vytetovanou kreslenou postavičku je v pořádku.“

„Je to Daffy! Na tom přece nemůže být nic špatného.“

Zastavil se, otočil se čelem ke mně a věnoval mi intenzivní pohled.

„Promiň, že jsem se zpozdl. Strašně dlouho jsem Codyho neviděl. Roste tak rychle.“ Olízl si rty a sklopil pohled k zemi. „Přesvědčit mámu, aby ho pohlídala, trvalo daleko déle, než jsem čekal.“

„Já myslela, že chce být součástí jeho života.“

Zaťal čelist. „Jo, to jsem si myslel taky.“

„Tak co se stalo?“

Hunter si povzdechl a pustil mou ruku. Odvrátil se od hlavní ulice, kde se lidé shlukovali u prodejny zmrzliny a v restauracích nebo mířili do klidnějších obytných ulic. „Něco se lépe řekne, než udělá. Hlavně když by teď radši v klidu pila, aby zapomněla na to, že se s mým otcem rozvádějí.“

„Aha. To jsem netušila. Mrzí mě to.“

„Nemusí. Už dlouho spolu nebyli šťastní. Byli spíš obchodní partneři než manželé. A táta udělal víc průšvihů než jen ten s Coltonem. Celé roky jí byl nevěrný.“

„Aha.“

„Všichni jsme to věděli, ale nic se asi nedá ignorovat donekonečna. To, že měl Colton dítě, v mém něco zlomilo a ona už dál nebyla schopná přehlížet tátovy ostatní chyby.“

„Chápu ji.“ Věděla jsem, jaké to je, nemoci se vrátit zpět poté, co se váš život od základů změní. Vybavil se mi večer, kdy se konalo vzpomínkové setkání za Coltona. Dívala jsem se tenkrát na Julii a uvědomila si, že kdyby Colton nezemřel, dost možná bych dopadla jako jeho matka – uvězněná v manželství bez lásky bych si hrála na hodnou ženušku, zatímco by mě podváděl. Však už se to i dělo, protože Colton měl dítě s jinou.

Neuměla jsem si představit, že bych se zase stala tou holkou, která tohle vše dopustila jen proto, že se to zdálo jednoduché. Ta zemřela oné noci spolu s Coltonem. A ačkoli jsem si prožila hroznou bolest a musela jsem ztratit Coltona, měla jsem daleko radši člověka, kterým jsem se poté stala.

„Jenže máma neznala žádný jiný život. A Cody jí připomíná všechno zlé, co se stalo.“ Tváří mu probleskl hněv. „Myslel jsem si, že když s ním stráví trochu času, pochopí, co je opravdu důležité. Že je to Cody. Je to vážně to nejroztomilejší děčko, jaké jsem kdy viděl.“

Bylo úžasné, jak moc Hunter Codyho miloval, ale stejně jsem se nedokázala zbavit nepříjemného pocitu, že prohrávám hru, kterou jsem ani nechtěla hrát.

„Ale o mém jsem s tebou mluvit nechtěl.“ Popadl mě za ruku a přitáhl si mě blíž. Sevřel mi tvář do dlaní a přitiskl se ke mně. „Sakra. Tak strašně jsi mi chyběla.“

„Vážně?“ Nos se mi naplnil jeho opojnou vůní a celé mé tělo se rázem rozpálilo. „Jsem si jistá, že hostesky na závodech tě dovedly rozptýlit.“ Ať už vyhrál nebo ne, vždycky kolem něj kroužily jako žraloci kolem kořisti. Všechny měly obří výstřihy, vypracované

břicho a pevný zadek, který odhalovaly v krátkých sukýnkách. Hrnuly se k němu ze všech stran, usmívaly se, hihňaly a líbaly ho.

Na tváři se mu objevil pobavený úšklebek. „Žárlíš?“

„Tuhle hru s tebou hrát nehodlám.“ Pokusila jsem se ucouvnout, ale přidržel si mě u sebe.

„Nic s tebou nehraju. A ty holky mě nezajímají,“ pronesl hlubokým hlasem a rty se přiblížil k mým. „Chtěl jsem tam mít *tebe*.“

„Stačilo by zavolat. Napsat. Klidně i e-mail,“ odsekla jsem. „Víc jsem nechtěla. Chci, abys šel za svým snem. Dostal jsi fantastickou příležitost. Ale nebudu taková ta holka, co sedí u telefonu a čeká, jestli zazvoní.“

„Tak pojed' se mnou.“ Vjel mi rukou do vlasů a mně naskočila husí kůže.

„Cože?“ Zaklonila jsem hlavu a zahleděla se do jeho modrých očí.

„Dodělala jsi školu. Nic tě tady nedrží, ne? Tak se mnou pojed' do Colorada.“

„To n-nemůžu.“

„Proč ne?“

„Proto. Nemůžu jen tak odjet, jak si usmyslím.“

„Proč bys nemohla? Co tě tady drží?“

„O to nejde. Nemůžeš se jen tak vrátit domů po týdnech rádiového ticha a dělat, jako že se tím nic nemění. Stačilo sakra zavolat, Huntere. Po všem, čím jsme si prošli, po sobě nenechám znovu šlapat. Jeden Harris už mi ublížil.“

Trhl sebou. „Já vím. Omlouvám se.“

„To mi nestačí.“ Otočila jsem se a zamířila zpět k Dougovi. Nic z toho, co jsem se dozvěděla o Coltonovi, mě nebolelo tak jako Hunterova nepřítomnost. Společně jsme si prošli peklem. Myslela

jsem si, že tohle naše pouto, všechny ty společně překonané překážky, nás stmelily.

Dobře jsem věděla, že měl šíleně nabitý program, ale už jsem nechtěla být pro někoho jen nedůležitou hloupostí a nechtěla jsem čekat, jestli si na mě najde trochu času. Coltonovou první láskou a prioritou byl fotbal, pak sex s co nejvíc holkami a já mu zatím slepě stála po boku a neuvědomovala si, že jsem se na jeho žebříčku ani zdaleka neblížila k horním příčkám. Dával mi jen tolik, aby mě uklidnil, a já to tolerovala.

Stačilo.

„Jayme, počkej.“ Hunter mě chytil za ruku a otočil mě. „Prosím.“

Vytrhla jsem se mu a ucouvla jsem, protože jsem z jeho blízkosti byla mimo.

„Co jsem odjel, bylo to úplně šílené. Naprostý chaos. Skoro jsem nespál, natož abych měl chvilku pro sebe. Ale nic z toho mě neomlouvá. Měl jsem se ozvat.“

„Ano, to jsi měl,“ přikývla jsem a otočila se k odchodu, ale chytil mě za ruku a obrátil k sobě.

„Slibuju, že se to už nestane.“ Prohlížel si mě hladovým pohledem a přitáhl si mě blíž. „Miluju tě, Jaymerson, a udělám cokoli, abych ti to vynahradil. Prosím, pojed' se mnou do Colorada. Vážně bych tě tam chtěl.“

Otevřela jsem pusu, ale zase jsem ji zavřela. Instinkt mi velel myslet na rodiče a nedělat nic, co by třeba neschvalovali. Být hodná. Ale bylo mi osmnáct a školou jsem se už zabývat nemusela.

„Prosím?“

Jeho horký dech mě hřál na krku, když se ke mně přitiskl, a mé obranné valy se zhroutily. Tak dlouho jsem se mu snažila bránit, ale ať už mezi námi bylo cokoli, vždycky to zvítězilo.

„Řekni ano.“ Otřel se rty o ty mé.

„Ty ale sakra nehraješ fěr.“

„To snad ale víš už od té naší polštářové bitvy,“ uculil se a udělal to znovu a přitom mě lehce zatáhl za spodní ret. „Pojed’ se mnou. Klidně jen na pár dní.“

Do Itálie jsem měla letět až za dva týdny. Pár dnů by se zvládnout dalo. Naši by se s tím museli vyrovnat. Pro nás dva jsem byla ochotná udělat cokoli.

„Já se z tebe zblázním, Huntere Browningu Harrisi.“ Zlehka jsem ho praštila.

„To znělo jako ano.“ Chytil mě za zátylek a přešel mi rty po hraně čelisti. „A nápodobně, Jaymerson Vanesso Hollowayová. Určitě cítíš jak moc.“

Cítila jsem to a hlava se mi točila divokou touhou. Už několikrát jsme se spolu málem vyspali, ale vždycky nám to něco překazilo. Když jsem byla s Coltonem, představa sexu mě děsila, ale jakmile se objevil Hunter, ten pocit zmizel. Chtěla jsem ho. Vždycky.

„Ano.“ Přitáhla jsem si ho blíž a jako by měsíce jeho nepřítomnosti zmizely pod silou mé touhy.

„Řekni to znovu.“

„Ano, pojedu s tebou.“

Přitáhl si mou hlavu k sobě a vrhl se na má ústa. Zoufale. Brutálně. Pulzování mezi mýma nohama mě přinutilo zasténat. Chtěla jsem víc. Jazykem rozevřel mé rty a prohloubil náš už tak vášnivý polibek.

Poprvé po mnoha měsících jsem se cítila šťastná.

KAPITOLA 3

Letadlo klesalo na letiště v Denveru, jehož suché pláně ostře kontrastovaly se zasněženými vrcholky hor, které se na horizontu zvedaly k nebi. Podvečerní slunce od západu zabarvovalo zemi nafialovělými stíny.

Přitiskla jsem tvář k okýnku, protože jsem to chtěla všechno vidět. Nikdy jsme neměli peníze na cestování. Párkrát jsme si v létě vyjeli autem k moři a jednou jsem s babi Nessou letěla na Floridu, ale to mi bylo deset a sotva jsem si to pamatovala.

I tenhle krátký výlet ve mně probudil silnou touhu spatřit celý svět a zjistit, jaká dobrodružství na mě čekají. Ten malý svět, ve kterém jsem až dosud žila, se začínal rozrůstat a já chtěla vidět víc a víc.

„Ale no tak. Ještě jednu.“ Otočila jsem se za Steviiným hlasem. Seděla vedle mě a nešťastně prosila letušku o další sklenku vína, tou prázdnou mávala kolem sebe. „Prosím. Tohle vážně střízlivá nezvládnu.“

„Promiňte, slečno, ale budeme přistávat.“ Zdvořile se usmála a naklonila se nad její sedačku.

„Právě, budeme. Takže jsme *ještě nepřistáli*. Je čas ještě na jednu sklenku.“

„Promiňte, ale budu si to od vás muset vzít.“ Sebrala jí plastovou sklenku z rukou a její nucený úsměv se ještě víc napjal. Pak zamířila uličkou dál, aby zkontrolovala pásy a polohu stolků.

„Cruella mě právě připravila o skleničku.“ Stevie zírala na svou prázdnou dlaň jako smutné štěňátko. „Ale...“

„Chystala ses ten kelímek vylízat, co?“ Poplácala jsem ji po rameni a blondáté a duhové vlasy se jí smutně svezly dopředu.

„Možná.“ Otočila se ke mně a její neštěstí bylo skoro hmata-telné. „Můžeš za to ty, Whisky. Jak se ti jen podařilo mě k to-muhle přemluvit?“

„Protože mě miluješ a protože by mě rodiče samotnou nepustili.“

„Dost mě baví, že si vaši myslí, že na tebe mám dobrý vliv. Co-pak mě neznají?“

„Asi ne,“ zasmála jsem se. Mamka Stevie kupodivu zbožňova-la. Asi i věděla, že je Stevie dost divoká, ale od prvního setkání jí také bylo jasné, že mi pomáhá žít život naplno. Ani tetování, ani piercingy nemohly skrýt její dobré srdce. Táta ji až tak rád neměl, ale mamčinu svědomí ulehčilo, že budu pokoj sdílet s dívkou, aspoň pro formu.

Stevie nebylo až tak těžké přesvědčit, i když si od začátku stě-žovala a prohlašovala, že jede jen kvůli mně. Obě jsme věděly, že to není pravda. Chris byl taky v Denveru. A ona se mu nedoká-zala bránit o nic víc než já Hunterovi.

Naši se tomu nápadu nejdřív bránili. Táta reagoval přesně tak, jak jsem čekala. „Ne.“ Zavrtěl s vážným výrazem hlavou a tón měl přísný. „V žádném případě. A už se o tom nebudeme bavit.“

„Tati, je mi osmnáct,“ řekla jsem klidným tónem a snažila se nevybuchnout.

„To máš dobré, ale stejně nikam nepojedeš. Nepoletíš do Den-veru kvůli tomu *chlápkovi*.“

„Má jméno, tati. Jmenuje se Hunter.“ Sevrěla jsem opěradlo kuchyňské židle, zatímco jsem hleděla na rodiče. Babička Penny a Reece seděly na gauči za mnou.

„Musím souhlasit s tvým otcem, JayJay,“ řekla opatrně máma. Víc se snažila přijmout Huntera jako součást mého života, ale jeho dvouměsíční nepřítomnost jim dodala naději, že je snad po všem.

„Proč?“ Přesně jsem věděla proč, ale chtěla jsem vidět, jak se bude kroutit. Chtěla jsem, aby to řekla nahlas. „Za chvíli letím do Itálie, ve srovnání s tím není Denver nic extra.“

„To je něco jiného.“ Otec zavrtěl hlavou a odložil pivo.

„Proč?“

„Protože...“

Nevinně jsem zamrkala a čekala, co řekne. Nervózně hledal pohledem pomoc u mamky.

„Protože to se týká školy. Tohle...“ Mamka zmlkla a otci pohled oplatila.

„Jde o sex. Jen to řekni rovnou.“ Založila jsem si ruce na prsou.

Táta vyprskl pivo a s kašláním a rudnoucí tváří se bouchal do hrudníku. Copak jim nedocházelo, do jakých problémů jsem se v zahraničí mohla dostat? Byla to jen iluze. Až budu v Itálii, budou moct předstírat, že neví, co se tam může dít. Ale když mě pustí za Hunterem, takový luxus mít nebudou.

„Berte to takhle – nepojedu do Florida Keys na maturantskou party jako většina mých spolužáků, kde bude spousta *alkoholu* a *sexu*. Poletím do Denveru, kde budu na pokoji se Stevie.“ Asi bych jí měla dát vědět, že se mnou letí.

„Musíte přestat být tak strašně upjatí,“ houkla babička Penny z gauče. „Jen ji pusťte.“

„Mami...“ Mamka po ní střílila pohledem.

„Copak, Amy?“ Babička se otočila. „Dobře si pamatuju, jak ses hned několikrát vyplížila z domu za klukem, ať to byl, kdo to byl. Jako tenkrát na ten koncert do New Yorku s tím chlapíkem, co byl o deset let starší než ty. Kolik ti bylo? Šestnáct?“

„Mami,“ vyjekla mamka a zavrtěla hlavou. „*Nepomáháš.*“

Povytáhla jsem obočí. Za ty roky jsem se občas doslechla o tom, jaká byla mamka jako mladá. Tak co se s ní vlastně stalo?

„Tohle se tě netýká, mami. Náš dům, naše pravidla.“

„Díky,“ přikývl taťka důrazně.

Babička Penny zavrtěla hlavou. „Ano, je to váš dům, ale nedělejte, že jste nikdy nebyli mladí a neprovedli něco rebelského. Kruciš, vždyť Jayme je v porovnání s vámi úplný andílek. Tak na ni netlačte, nebo se vzbouří jako vy. Vždyť ty jsi mě holka celé roky ničila, šla jsi z průšvihů do průšvihů. A teď už vím, že to bylo proto, že jsme na tebe s tvým otcem byli moc přísní. A čím víc jsme utahovali ořeže, tím víc jsi řádila.“ Otočila se ke mně. „Tak nedělejte stejnou chybu. Jayme je hodná, zodpovědná, chytrá holka. Tak ať si trochu užije života. Tolik se bojíte, že o ni přijdete, že ji ani nenecháte žít.“

Otočila jsem se zpět k rodičům a nedopřála jim prostor na reakci. „Pojede se mnou Stevie a budu vám každou chvíli psát a volat. Ale *pojedu.*“

Táta si promnul bradu, což značilo, že je naštvaný. „A kde na to asi tak vezmeš peníze?“

„Našetřila jsem si za narozeniny a maturitu.“ Jako zodpovědná dcera.

Táta se zamračil, protože jsem mu vzala vítr z plachet.

„A kdyby ne, ráda jí to zaplatím,“ houkla babi přes rameno.

„Mami...“ Mamka si povzdechla a opřela se o linku. Já ale viděla, že měkne. „Stevie pojede s tebou?“

„Ano.“ Nebyla to tak docela lež, protože jsem věděla, že by to pro mě udělala. Vždycky stála při mně.

„Počkej. Ty s tím najednou souhlasíš?“ vyděsil se táta.

Povzddechla si a věnovala mu významný pohled.

„Amy...“

„Je dospělá, Noahu. A vždycky se chovala zodpovědně, takže nemáme důvod jí nevěřit. Nikdy po nás nic nechtěla. Nemůžeme ji tady držet, bez ohledu na to, co si o tom myslíme. O to víc spolu budou chtít být. Musíme prostě věřit, že jsme ji vychovali dobře, a nechat ji jet.“

Táta si odfrkl a začal přecházet v kruzích. Nakonec vydechl, ale pořád byl ztuhlý. „Napíšeš nám, jakmile přistaneš, a každý den nám budeš volat.“

Měla jsem v plánu jet jen na dva dny, ale přikývla jsem.

„Tak jo. Dobře.“

„Děkuju!“ vypískla jsem, oba jsem je honem objala a babičce jsem věnovala široký úsměv. Mrkla na mě.

Stevie sice souhlasila, že poletí se mnou, ale když letadlo rolovalo k bráně, vypadala, jako že by nejraději prchla únikovým východem a sehnala si spoustu vína.

„Můžeme se stavit na baru, než si seženeme taxík, že jo?“ Hodila si přes rameno tašku a sundala mi tu mou z příhrádky nad hlavou.

„Kdybych tě neznala, řekla bych, že jsi nervózní,“ uculila jsem se a vzala si batoh. „To určitě nemá nic společného s jistým klukem, kterého si právě představuješ jen v bederní roušce, že ne?“

„Cože? Ne.“ Zamračila se. „Ten mě nezajímá. Jen mi pomohl si potvrdit, že mám stejně radši holky.“

„Jasně.“ Stiskla jsem rty, jak jsem se snažila nesmát, a zamířila jsem za ní k východu.

„Prosím tě, jediný důvod, proč tu jsem, tedy kromě tebe, je ta spousta sexy hostesek, které se tu celý víkend budou motat polonahé. Chlapi mě teď fakt nezajímají. Připomeň mi, že se nemám nechat zmást pevnými zadky v jezdecké kombinéze bez ohledu na to, jak sexy budou. Nestojí to za to.“

„Teda, Stevie. Pěkně kecáš.“

„Spíš se hodlám pěkně opít.“ Otočila mě směrem k letištnímu baru. „Varovala jsem tě, že jestli pojedu, tak jedineš opilá.“

Jasně, nemělo to nic společného s tím, že za nějakých dvacet minut jsme měly na hotelu sraz s kluky. Při té myšlence jsem dostala chuť na panáka taky.

„Jayme.“ Zaslechla jsem Hunterův hluboký hlas. Otočila jsem se a dech se mi zadrhl v plicích. Kolena se mi rozklepala, když jsem ho tam viděla stát v jeho typických tmavých džínách, černém triku a vysokých botách. Vypadal úžasně. Hnědé vlasy mu trochu povyrostly a tvořily mu na hlavě sexy rozcuch. Na tváři měl strniště a upíral na mě své modré oči. Byl to ten typ kluka, ze kterého by zpitoměly i sebechytřejší holky. Colton uměl flirtovat a byla s ním zábava, ale z Huntera vyzařovala divoká vášeň a nespoutaná energie. Tiše si vás prohlížel, přejížděl pohledem každý kousek vašeho těla, jako by vás svlékal, aniž se hnul nebo promluvil, a váš pulz se dal do sprintu.

„Ahoj.“ Srdce mi málem vyskočilo z hrudi, když nám vyšel vstříc přes hotelové lobby. Napsala jsem mu, když jsme dorazily. Se Stevie jsme se rychle daly dohromady a sešly jsme z pokoje zpátky dolů. V hotelovém baru zrovna jeden ze sponzorů motocrossu pořádal party. V Denveru bylo počasí chladnější a sušší

než dusivé vedro, na které jsem byla zvyklá z jihu, ale stejně jsem si na sebe vzala hezké černé letní šaty a vysoké boty, takže mi teď naskočila husí kůže.

„Už jste se ubytovaly?“ Jeho boty se dotkly mých, pohled měl rozostřený.

„Jo, jsme na 439.“

„Tak to jste jen kousek ode mě.“ Pousmál se a otočil se přes rameno. „Čau, Stevie.“

„Čau,“ odpověděla a pohledem pátrala v davu.

„Je na baru.“ Hunter ukázal směrem ke spoře osvětlené restauraci, ze které duněla hudba. Nápis u vstupu hlásal „soukromý večírek“.

„Kdo?“ povytáhla nezaujatě obočí.

Hunter se zasmál, vyměnili jsme si vědoucí pohled. „Koukám, že jste oba zaujali stejný postoj.“

„K čemu jako?“ Pohodila vlasy a otočila se k odchodu. „Jediný člověk, kterého hodlám zaujmout, je jedna z těch sexy holek.“

Hunter povytáhl obočí. „Jo, to říkal taky.“

„Tím líp. Když se mi bude držet z cesty, budeme v pohodě.“ Pak sebevědomým krokem nakráčela do baru.

„Pane bože,“ Hunter si promnul čelo. „Oba dva jsou úplně stejní, jak se tváří, že jim to je jedno.“

„Chris to dělá taky?“

„Kdybych dostal čtvrták pokaždé, když se ze mě nenápadně snažil vytáhnout, kdy dorazíte, zaplatil bych účet na baru. Hlídal dveře a můj telefon víc než já.“ Přistoupil blíž a položil mi ruku na tvář. „A to bych rád zdůraznil, že já ho hlídal neustále.“ Špičkou palce mi přejel po uchu. „Jsem hrozně rád, že jsi tady.“

„Vážně?“ Přitiskla jsem se k němu a povytáhla obočí.

„Ani netušíš, jak moc.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zlomená láska**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.